

JEŽIŠ ZOMREL ZA TEBA

(príručka pre vnútornú potrebu malých skupiniek)

Rómske duchovno-spoločenské stredisko
Križová Ves 2008

Už si sa isto stretol s ľuďmi, ktorí okrem toho, že hlásajú evanjelium sú plní negatívnych postojov voči Katolíckej Cirkvi. Títo ľudia pochádzajú z Kresťanského spoločenstva z Popradu, ktoré pôsobí aj medzi vami v Križovej Vsi. Zaiste aj v tom spoločenstve pôsobí Boh, no dané spoločenstvo, ktoré je nepriateľské voči katolíkom, učí aj mnohé veci, ktoré idú proti učeniu Biblie, lebo sú jednostranné, alebo nevystihujú celú pravdu. Vytrhnutie niekoľkých veršov z kontextu Biblie privádza ľudí k nepravde. Uvediem niektoré príklady, ktoré sú zjavne v rozpore s učením Biblie:

1. *Hovoria o eucharistii, že v nej sa ešte stále obetuje za hriechy, lebo obeť za hriechy sa Ježišovou obeťou skončili (Hebr 10,18). Dokonca podľa nich v 1 Kor 10,20 sa uvádza, že to, čo obetujú, obetujú zlým duchom, a nie Bohu, a tak sv. omšu, ktorú slávime pokladajú za modloslužbu. Neveria, že v Eucharistii je prítomný Kristus, že je to jeho skutočné telo a krv. Podľa nich je prítomný Kristus v Eucharistii len duchovne.*

Ak chceme pochopiť Eucharistiu, alebo lámanie chleba, ako ju nazývali prví kresťania, tak potrebujeme poznať, čo pre Židov znamenalo slávenie Veľkej noci. Oni si počas Veľkej noci každý rok pripomínali deň, kedy vyšli z egyptského otroctva, pričom slávlili veľkonočnú hostinu. Pre nich to bol deň, kedy si nielen pripomínali tieto udalosti, ako niečo dávno minulé, ale nanovo ich prežívali a slávlili prostredníctvom obradov Veľkej noci. Pre nich každoročná Veľká noc nebola len pamiatkou, ale aj obeťou. Každý rok skutočne obetovali baránka a mali účasť na tejto obeť len vtedy, ak ho požívali ako pokrm.

Ježiš ustanovil slávenie Eucharistie počas židovskej veľkonočnej večere, keď so svojimi učeníkmi jedol baránka. Ježiš, ktorý je náš pravý veľkonočný Baránok (1 Kor 5,7), nám v Eucharistii zanechal pamiatku na dielo vykúpenia, ktoré vykonal na kríži, kedy nás vyviedol z otroctva hriechu. Toto dielo vykúpenia môžeme nanovo prežívať, keď slávime Eucharistiu. No ako pre Židov nebola Veľká noc len pamiatkou, ale aj obeťou, tak aj pre nás je Eucharistia aj pamiatkou aj obeťou pravého Baránka. Vždy keď slávime Eucharistiu obetujeme

Otcovi pravého Baránka a máme účasť na tejto obeť len vtedy, keď ho požívame ako pokrm.

To, že Eucharistia je nielen pamiatkou ale aj obeťou môžeme vidieť z toho, čo sa dialo pri Poslednej večeri, ako ju chápali apoštoli a potom kresťania v prvých storočiach Cirkvi.

Pri Poslednej večeri bola v Ježišových gestách a slovách vyjadrená obeť so všetkým, čo k nej patrí: vôľa obetovať sa, samotná obeť a prijatie ovocia obeť.

Ježiš vyjadril pred Otcom a apoštolmi:

- vôľu obetovať sa tým, že „vzal chlieb, vdával vďaka a lámal ho“, lámanie chleba naznačovalo jeho obeť a smrť;

- samotnú obeť vyjadril slovami – „toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás“ a „toto je kalich mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás“ a samotným gestom, že oddelil svoje telo od krvi. Židia museli pri každom obetovanom zvierati dôkladne oddeliť telo od krvi. Ježišovo telo bolo potom oddelené od krvi na kríži;

- prijatie ovocia obeť tým, že povedal učeníkom: „vezmite a jedzte“ a „píte z neho všetci“. A oni jedli a pili z tejto obeť.

Starý zákon na viacerých miestach ohlasoval ukončenie obiet Starej zmluvy (napr. Dan 9,27), ktoré prebiehali v Jeruzalemskom chráme, v tomto zmysle treba chápať aj list Hebrejom 10,8, kde sa píše, že už nie sú aktuálne starozákonné obety za hriech. Písmo Starého zákona však zároveň pripravovalo Boží ľud na novú a dokonalú obeť, ktorá sa bude prinášať po celom svete: *Lebo od východu slnka až po západ je veľké moje meno medzi národmi a na každom mieste budú obetovať, budú prinášať môjmu menu čistú obeť, lebo je veľké moje meno medzi národmi, hovorí Pán zástupov (Mal 1,11).*

Obeť Božieho Syna má taký rozhodujúci význam pre spásu ľudí, že ju Ježiš Kristus uskutočnil a vrátil sa k Otcovi až potom, keď nám zanechal prostriedok, ako mať na nej tejto obeť účasť, akoby sme boli pri nej prítomní. Toto je viera, z ktorej žili kresťania od počiatku. V liste Hebrejom sa viackrát hovorí o Ježišovej obeť, ktorú priniesol „raz navždy“ (Hebr 7,27; 9,12; 9,26; 10,10). Dôraz

Ak je krst Kristovou obriezku (pozri Kol 2,11-13), ktorá začleňuje ľud do Novej zmluvy, nie je tu rozpor so Starou zmluvou, kde sa obriezka vykonávala už na ôsmy deň po narodení chlapca?

V texte 1 Kor 10,1-4, kde sa hovorí o východe z Egypta ako o predobrazu krstu, Pavol píše, že *všetci boli v oblaku a mori pokrstení v Mojžišovi* (1 Kor 10,2). Nechal starozákonný Boží ľud deti a nemluvňatá v Egypte napospas faraónovmu hnevu, pretože boli ešte príliš malé, aby verili prísľubom Starej zmluvy? Nie, ale zverení do náručia viery svojich rodičov, boli prenesené cez vodu Mojžišovým krsťom.

Záchranu celej Noemovej rodiny v arche možno tiež vidieť ako predobraz krstu, ktorý zahŕňa deti: *Oni kedysi veriť nechceli, keď Božia trpezlivosť za Noemových dní vyčkávala, kým sa staval koráb, v ktorom sa zachránili z vody len niekoľkí, celkom osem ľudí. To je predobraz krstu, ktorý teraz vás zachraňuje* (1 Pt 3,20-21). V arche bola celá Noemova rodina, ktorá bola zachránená nie pre svoju vieru ale pre vieru Noema: *S vierou prijal Noe pokyn o tom, čo ešte nebolo vidieť, a s bázňou postavil koráb na záchranu svojej rodiny* (Hebr 11,7). Keď Písmo hovorí len o Noemovej viere, ktorá zachránila jeho rodinu, prečo by sme potom mali my nechať deti našich rodín mimo archu krstu, ak veríme vo väčšiu záchranu ako Noe?

Tvrdenie, že krst detí je nebiblický, je absurdné, ak poznáme prax prvotnej Cirkve. Na žiadnom mieste a v žiadnom čase v prvých storočiach kresťanstva nebol spochybňovaný a pokladaný ako niečo, čo vzniklo po novozákonných časoch. Prax krstenia detí potvrdzujú v 2. a 3. storočí mnohí cirkevní otcovia Irenej z Lyonu, Origenes, Hyppolitus Rímsky, Cyprián z Kartága.

Samozrejme, krst sám o sebe nepostačuje, ale musí byť neskôr spojený s opravdivou vierou toho, kto ho prijal. Cirkev nedovoľuje pokrsteniu nemluvňa, ak nie je vyslovený záväzok rodičov a krstných rodičov slúžiť Ježišovi Kristovi a vychovávať ich dieťa v súlade s Božím slovom. Ak by som mal niečo vyčítať praxi Katolíckej, Pravoslávnej, Evanjelickej cirkvi (a mnohých ďalších) krsteniu detí tak to je nie-

kedy slabý dôraz zisťovať, ako žijú vieru rodičia a krstní rodičia, ktorí sa majú stať prvými učiteľmi viery malého dieťaťa.

Čo s tými, ktorí sa dávajú krsteniu druhýkrát? Písmo hovorí jasne, že je len *jeden Pán, jedna viera, jeden krst* (Ef 4,5) aj Cirkev v nicejsko-carhradskom vyznaní viery tvrdí: *vyznávame jeden krst na odpustenie hriechov*. Nedávno som počul, ako v rozhlase jeden evanjelický duchovný rozprával, že poznal človeka, ktorý sa dal pokrsteniť v siedmych rôznych cirkvách, ale po každom krste mal pochybnosť, či už je spasený. Vtedy ten duchovný tomu človeku povedal: Problém nie je v krste, ale v tvojej viere.

6. *Sú proti spovedi, lebo podľa nich len Boh môže odpustiť hriechy.*

Tvrdia, že len Boh môže odpustiť hriechy. V tom sa zhodujeme. Ale z Božieho slova tiež vieme, že len Boh môže kriesiť mŕtvych, uzdravovať chorých a vyháňať zlých duchov, ale predsa Kristus dal túto moc, ktorá nie je v prirodzených ľudských silách aj svojim učeníkom (pozri Mt 10,8). Podobne dal Kristus po svojom vzkriesení moc odpúšťať hriechy apoštolom: *Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané* (Jn 20,23). Z tejto vety je zrejmé, že tí, ktorí majú moc odpúšťať hriechy sú ľudia - apoštoli a nie evanjelium. My môžeme žasnúť ešte viac ako zástupy v Kafarnaume, ktoré videli ako Ježiš odpúšťa hriechy, nad tým, že Boh dal ľuďom takú moc (pozri Mt 9,8). Preto kresťania od počiatku vyznávali svoje hriechy nielen Bohu ale aj medzi sebou: *Vyznávajte si teda navzájom hriechy* (Jak 5,16).

Záver

Toto je len niekoľko príkladov, kedy učenie Biblie a to, čo verila Cirkev od počiatku sa nekryje s učeníkom tohto spoločenstva, ktoré pôsobí medzi vami. Poznaj Bibliu a učenie Cirkvi do hĺbky a uvidíš ako Katolícka cirkev stojí na Božom slove.

16,16 nie je jediným miestom v Novom zákone, ktoré hovorí o krste, preto je ho potrebné čítať v súvisе s ostatnými výrokmi Písma.

Krst je vlastne naplnením milosťou Ducha Svätého. Zaujímalo by ma, akú vieru mal Ján Krstiteľ, keď už v lone matky bol naplnený Duchom Svätým, ako sa o tom píše v Lk 1,15? To Alžbeta vtedy vyznávala vieru v Mesiáša, keď prišla k nej Mária. Ján ju vyznal, až keď sa stal dospelým. Židovský chlapci to robili pri obrade prijímania do dospelosti vo veku 12 rokov. Aj Ježiš bol plný Ducha Svätého od počatia a pri vstupe do dospelosti skladal vyznanie viery pred učiteľmi Zákona (pozri Lk 2,46). Ak Ježiš bol naplnený Duchom Svätým od počatia a Ján Krstiteľ v lone matky, čo teraz bráni deťom kresťanských rodičov, aby prijali v krste hneď po narodení milosť Ducha Svätého pre vieru svojich rodičov, a tak už od najmenšieho veku rástli v Božej milosti (pozri Lk 2,40) a potom sami vyznali vieru?

Ak rodičia dávajú krstiť malé dieťa, nie je to žiadne „duchovné násilie“. To by sme potom mohli povedať, že keď rodičia rozhodujú za svoje deti v iných veciach (napr. židovskí rodičia obrezávali svojich novonarodených chlapcov, čím vstupovali do zmluvy s Bohom alebo obetovali svojich prvorodených v chráme, aj Ježiš bol takto obetovaný Jozefom a Máriou), že to je násilie. Rodičia nie sú žiadni násilníci, ale im Boh zveril dieťa, aby ho priniesli Bohu, vychovávali a ako prví viedli k viere. Každý je potom ako dospelý povolaný prijať výzvu svojho krstu, vyznávať vieru a žiť život zasvätený Kristovi.

Toto dosvedčuje Písmo. Pozrite sa na Ježišov postoj k deťom a nemluvnätám: *Prinášali k nemu aj nemluvnätá, aby sa ich dotkol. Keď to videli učenci, okrikovali ich. Ale Ježiš si ich zavolať a povedal: Nechajte deti prichádzať ku mne a nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo! Veru, hovorím vám: Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde doň* (Lk 18,15-17). Tu je použitý výraz nemluvnätá, z ktorého je zrejmé, že ide o deti tesne po narodení. Aký význam malo, že sa Boží Syn dotýkal nemluvniat, ak ony svojou vierou nemohli prijať jeho požehnanie? A čo znamená jeho okrikovanie učeníkov - nechajte deti prichádzať ku

mne a nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo? Prečo Ježiš na tomto mieste a inde požaduje od svojich učeníkov, aby sa stali deťmi a my nemôžeme pokrstiť deti, keď takým ako ony patrí Božie kráľovstvo? Ako inak môžu deti prísť k Ježišovi a do Božieho kráľovstva, ak nie cez krst, keď na inom mieste Ježiš hovorí: *Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva* (Jn 3,5)?

Alebo v Petrovej výzve na Turíce, aby sa každý, kto chce byť spasený, dal pokrstiť a prijal dar Ducha (pozri Sk 2,38), hneď nasleduje dôležitá veta, ktorá sa dotýka našej témy: *Veď to prisľúbenie patrí vám a vašim deťom i všetkým, čo sú ďaleko; všetkým, ktorých si povolá Pán, náš Boh* (Sk 2,39). Peter nehovorí, že „prisľúbenie patrí vám a deťom“ ale „vám a vašim deťom,“ z čoho je jasné, že deti, ktoré tu spomína, boli ešte vo veku, kedy deti sú pod ochranou a autoritou svojich rodičov a predsa aj na nich sa vzťahoval prisľub a možnosť byť pokrstení.

Nový zákon potom spomína viacero prípadov, keď boli pokrstené celé domy (rodiny): *Ba pokrstil som aj Stefanosov dom* (1 Kor 1,16). *Anjel povedal Kornéliovi: Pošli do Joppe a zavolaj si Šimona s prímiením Peter; on ti povie slová, v ktorých budeš spasený ty i celý tvoj dom.* (Sk 11,13-14) *A keď sa dala (Lýdia) so svojím domom pokrstiť...* (Sk 16,15) Grécke slovo oikos (dom, domácnosť), ktoré sa tu v Písme používa, vo svojom význame tradične zahrňoval aj nemluvnätá a deti. Ak by nebolo možné krstiť deti, bolo by potrebné dokázať, že toto slovo bolo používané vtedajšou gréčtinou spôsobom, ktorý by z jeho významu vyčleňoval len dospelých.

To, že sa krstili malé deti aj v apoštolských časoch dosvedčujú aj starozákonné predobrazy krstu, ktoré apoštoli používali vo svojich listoch. Treba zdôrazniť, že všetky tieto starozákonné predobrazy krstu naznačovali a vyžadovali to, že krst sa vzťahuje aj na deti. Krst sa v Novom zákone prirovnáva k trom starozákonným udalostiam obrizke, prechodu Izraelitov cez Červené more a k Noemovej arche.

protestantov je na slove „raz“ - Kristus sa obetoval raz na kríži. No zároveň tam je aj slovo „navždy“, čo znamená, že jeho obeta je stále aktuálna, stále účinná a večná. Vďaka tomu, že Kristova obeta je večná, my sme nemuseli osobne stáť pod krížom, aby sme prijali jej ovocie. Ale dôsledky tejto obety trvajú a vďaka Ježišovmu krížu ľudia prijímajú spásu aj dnes. Keďže je Kristova obeta večná môžeme ju podľa Kristovej požiadavky aj sláviť, sprítomňovať ju a byť z nej posvätení. A preto pri obete kríža a obete eucharistie ide o jednu a tú istú obetu, ale o vždy o iných ľuďoch až do skončenia sveta, ktorí ju slávia a sa z nej posväčujú (pozri Hebr 10,14). Výstižné to vyjadril Ján Zlatoústý v 5. storočí: *„My obetujeme vždy toho istého Baránka, a nie jedného dnes a iného zajtra, ale vždy toho istého. Preto obeta je vždy jediná. Aj my dnes obetujeme tu istú obetu, ktorá bola obetovaná a ktorá sa nikdy nestrávi“* (homília k listu Hebrejom 17,3). A tak Eucharistia sprítomňuje obetu kríža, nič k nej nepridáva ani ju neznásobuje. To, čo sa opakuje, je slávenie pamiatky tejto obety, čím sa Kristova jediná a dokonalá obeta stáva stále aktuálnou v čase.

V liste Hebrejom 13,10 sa píše: *Máme oltár, z ktorého nemajú právo jesť tí, čo slúžia stánku.* Kresťania majú oltár - to jest miesto obetovania, ku ktorému nemohli pristúpiť a jesť z neho tí, ktorí ešte slúžili oltáru starej zmluve. Alebo apoštol Pavol robí jasný rozdiel medzi modloslužbou a Eucharistiou: *Preto, moji milovaní, utekajte pred modloslužbou. Hovorím vám ako rozumným. Posúďte sami, čo hovorím: Nie je kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, účasťou na Kristovej krvi? A chlieb, ktorý lámeme, nie je účasťou na Kristovom tele?* (1 Kor 10,14-16) Potom Pavol prirovnáva Eucharistiu k obetám Starého zákona, keď píše: *Pozrite na Izrael podľa tela: nemajú azda tí, čo jedia obety, účasť na oltári?* (1 Kor 10,18). To znamená aj my, keď jeme Kristovo telo, jeme vlastne obetu a máme účasť na oltári, teda na jeho obeti.

My nemáme, čo obetovať Bohu, len spolu s Ježišom Kristom jeho jediná a večnú obetu a seba. Ježiša Kristus je našim „Veľkňazom“ alebo „kňazom naveky podľa radu Melchizedechovho“ (tak Krista

viackrát nazýva list Hebrejom, keď ho pripodobňuje k starozákonnému kňazovi, ktorý priniesol Bohu obetu chleba a vína) a zároveň „Baránkom“ (tak Krista viackrát nazýva Zjavenie apoštola Jána), a preto túto obetu konáme skrze neho, s ním a v ňom. Toto slávenie Ježišovej obety bez toho, aby Ježiš znova umieral, je vlastne slávením toho, čo prebieha teraz v nebi. Ježiš sa teraz neobetuje Otcovi krvavým ale nekrvavým spôsobom. Ako my môžeme ponúknuť seba Bohu ako „živú obeť“ (Rim 12,1), bez toho, aby sme umreli alebo vyliali krv, tak aj Ježiš je teraz pre nás pred Otcem ako „živá, svätá a bohumilá obeta“. Prečo Písmo nazýva Ježiša v nebi, že je „kňazom naveky“, „veľkňazom“ alebo „Baránkom“, ak by jeho obeta skočila? No Písmo hovorí, že v nebi je Ježiš Kristus ako náš Veľkňaz a Služobník Novej zmluvy (Hebr 8,1-2), tam je miesto obety - oltár (Zjv 8,3) a pred Otcem je večná obeta za nás, náš veľkonočný Baránok, ktorý bol zabitý (Zjv 5,6). A tak je Eucharistia sprítomnením toho, čo je teraz v nebi a my tam vchádzame skrze Ježišovu krv, tou novou a živou cestou, ktorú nám otvoril cez oponu, to jest cez svoje telo (Hebr 10,19) a krv Krista, ktorý skrze večného Ducha sám seba priniesol Bohu na obetu bez poškrvny; očistí nám svedomie od mŕtvych skutkov, aby sme mohli slúžiť živému Bohu (Hebr 9,14).

Podľa tohto protestantského spoločenstva Kristus tiež nie je prítomný v Eucharistii skutočne, ale iba symbolicky a duchovne. Sám Ježiš však jasne hovorí, že Eucharistia je tým istým telom, ktoré za nás obetoval na kríži, a ktoré bolo vzkriesené z mŕtvych. Ak si prečítate správy o ustanovení Eucharistie, ktoré sa nachádzajú v Matúšovom, Markovom a Lukášovom evanjeliu a v 1 Kor 11 a Ježišovu eucharistickú reč v kafarnaumskej synagóge, ktorá je v 6. kapitole Jánovho evanjelia, tak tam nájdete dostatok dôkazov, že Ježiš svoje slová nemyslel symbolicky ale doslovne. Napríklad:

1. Ježiš po šomraní Židov (*ako nám tento môže dať jesť svoje telo* - Jn 6,52), ktorí chápali jeho reč doslovne, im vôbec nevysvetľuje, že sa mylí, že on to myslel symbolicky, ale používa silné zdôraznenie: *AMEN* (tak je), *AMEN* (tak je), *hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete*

te mať v sebe život (Jn 6,52). Svoju reč ešte pritrvil a v následnej pasáži pre slovo „jedenie“ sa používa v gréckom originále výraz „trogon“ - „hrýzt“, „žuvať“, čo vôbec nepripomína symbolický, ale realistický jazyk. Skúste si pasáž Jn 6,53-58 prečítať tak, že namiesto slova „jesť“ dáte slovo „žuť“, „hrýzt“.

2. Podobne Ježiš na pohoršenie učeníkov, ktorí ho tiež chápali doslovne (*Tvrďá je to reč! Kto to môže počúvať?!* – Jn 6,60), im nevysvetľuje to, že ho zle pochopili, ale poukazuje na ďalšiu skutočnú udalosť, ktorá sa udeje v budúcnosti: *UVIDÍTE Syna človeka vystupovať, ta kde bol predtým...* (Jn 6,62) To znamená, že aj ten živý chlieb, nad ktorým sa pohoršujú bude niečím VIDITELNÝM a skutočným, nielen symbolickým, ako bolo niečím viditeľným a skutočným jeho vystúpenie do neba. Ježiš, keď na tomto mieste hovorí o požívaní svojho tela, porovnáva ho zároveň k ďalšej skutočnej udalosti, ktorá sa odohrala v dejinách Izraela – požívanie manny na púšti: *Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, a nie aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky* (Jn 6,58). Ako jedli Izraeliti skutočný chlieb, tak aj kresťania budú jesť skutočný chlieb z neba, ktorým je Kristovo telo.

3. Niekedy sa môžeme stretnúť námietkami, že Ježiš myslel reč o tom, že jeho telo je chlebom symbolicky, podobne ako keď rozprával o sebe, že je cestou, bránou alebo viničom. Iste by sme chápali jeho reč v 6. kapitole Jánovho evanjelia len symbolicky, ak by nebolo udalosti Poslednej večere. Avšak pri Poslednej večeri Ježiš vzal chlieb a lámal ho so slovami, ktorými sa s ním stotožnil: toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás... Toto Ježiš neurobil pri žiadnom inom symbole, ktorý použil na seba. On nikdy nezobral do rúk bránu, vinič alebo cestu a nepovedal: toto je moje telo. Navyše gréčtina, v ktorej písali apoštol i aramejčina, ktorú používal Ježiš, má veľa výrazov na vyjadrenie, že nejaká vec niečo symbolizuje, alebo reprezentuje a Ježiš mohol použiť tieto slová, aby jasne naznačil, že v eucharistii ide len o jeho symbolické telo.

4. Ježiš, keď rozprával o jedení svojho tela a pití svojej krvi, umožnil učeníkom i apoštolom odísť od neho, čo sa nestalo v iných prípadoch. Vždy keď

nechápali jeho podobenstvá a symboly, im podobenstvo náležite vysvetlil. Tu im nič nevysvetľoval, ale dal im iba dve možnosti veriť v jeho slová a doslovne ich prijať, alebo odísť: *Slová, ktoré som vám povedal sú Duch a život. Ale niektorí z vás neveria... Aj vy chcete odísť?* (Jn 6,63-64.67)

Svedectvo apoštola Pavla tiež jasne hovorí o tom, že v Eucharistii je prítomný skutočný Kristus: *A chlieb, ktorý lámeme, nie je účasťou na Kristovom tele? (1 Kor 10,16)*. Slovo účasť – po grécky koinonia, ktoré používa Pavol, vyjadruje v Písme reálne spoločenstvo s niekým. Alebo na inom mieste píše: *Kto by teda jedol chlieb alebo pil Pánov kalich nehodne, previní sa proti Pánovmu telu a krvi... Lebo kto je a pije, a nerozoznáva telo, ten si je a pije odsúdenie (1 Kor 11,27.29)*. Tiež tu mi chýba nejaký náznak, že ide o symbolické Pánovo telo a krv, hoci gréčtina poskytuje veľa možností na takéto vyjadrenie, ale podľa Pavla máme v Eucharistii rozoznávať Pánovo telo. Navyše nehodné prijímanie Pánovho tela spôsobuje podľa Pavla, že je medzi vami veľa slabých a chorých a mnohí umierajú (1 Kor 11,30), pričom mnohí Korintňania považovali Eucharistiu len za obyčajný pokrm, preto ich Pavol napomína, že to tak nie je: *Ak je niekto hladný, nech sa naje doma, aby ste sa neschádzali na odsúdenie (1 Kor 11,34)*.

O tom, že v Eucharistii je prítomný skutočný Kristus, svedčia aj kresťania z prvých storočí. Ignác z Antiochie píše okolo roku 110 o tých, ktorí šírili učenie o tom, že Kristus nemal skutočné ľudské telo: *„Vzdľajú sa od eucharistie a modlitby, pretože nevyznávajú, že eucharistia je telo nášho Vykupiteľa Ježiša Krista, ktorý trpel za naše hriechy a ktorého Otec vo svojej добрote vzkriesil“* (list do Smyrny 7,1). Pre Ignáca je eucharistia, to isté telo Ježiša Krista, ktoré za nás trpelo a ktoré Otec vzkriesil.

Justín Mučeník píše okolo roku 151: *„Neprijíma-me toto ako obyčajný chlieb a ako obyčajný napoj. Avšak podobne ako vtelené Slovo Božie, Ježiš Kristus, náš Vykupiteľ, prijal telo a krv pre našu spásu, tak je tiež pokrm, ktorý sa slovom modlitby stal eucharistiou, telom a krvou vteleného Ježiša“* (Prvá apológia 66). Justín porovnáva Eucharistiu

k zázraku vtelenia a píše, že ide o telo a krv VTELENÉHO Ježiša.

Irenej z Lyonu píše okolo roku 189: *„Chlieb, nad ktorým boli prednesené vďaky, je telo nášho Pána a kalich je kalichom jeho krvi“* (Proti herézam, IV 18,4). Takže tu ide o množstvo výrokov z Písma a cirkevných otcov, v ktorých nevidno ani náznak symbolizmu, ale ide o tvrdý realizmus, čo sa týka toho, že Eucharistia je skutočným Kristovým telom.

2. Sú proti vzdávaniu úcty Ježišovej Matke Márii.

Sama pokorná Mária však hovorí: *Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia* (Lk 1,48). Vzorom pre Katolícku cirkev v jej vzťahu k Márii je, Máriino stretnutie s príbuznou, keď Alžbeta naplnená Duchom Svätým hovorila k nej tieto slová: *Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. Čím som si zaslúžila, že matka môjho pozdrav v mojich ušiach, radosťou sa zachvelo dieťa v mojom lone. A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán* (Lk 1,42-45). Toto miesto z Biblie jasne hovorí, akú úctu si zasluhuje Matka nášho Pána a ako ju môžeme v Duchu Svätom blahoslaviť – to Duch nás vedie k tejto úcte. Zároveň je jasným svedectvom o tom, že blahosla-venie Márie nič neuberá z Božej slávy, ale naopak k nej smeruje, lebo ona potom spieva chválospev na Božiu slávu: *Velebí moja duša Pána...* (Lk 1,46) Kto navonok neprejavuje úctu k Ježišovej Matke Márii, nežije podľa Božieho slova.

3. Úctu a modlitbu k svätým pokladajú za vyvo-lávanie mŕtvych, ktorú odsudzuje Dt 18,11.

Tu ide o zjavné nepochopenie úcty k svätým z ich strany, ako ich chápe Božie slovo a Katolícka cirkev. Pri úcte k Márii a svätým, ktorí nás predišli do večnosti, nejde o oslovovanie zomrelých, aby nám niečo vyjavili z budúcnosti (ak to nie je Božie vôľa), to by sa priečilo 1. Božiemu prikázaniu, ale pre nás sú oni živí v Pánovi. Ježiš odpovedal tým, ktorí neverili vo vzkriesenie z mŕtvych, že už v Starom zákone Boh hovorí: *Ja som Boh Abraháma, Boh Izáka a Boh Jakuba? A tak on nie je Bohom*

mŕtvych, ale živých (Mt 22,32), a preto s nimi môžeme mať aj živý vzťah a spoločenstvo. Ak toto neplatí, potom by sa toto okultné oslovenie mŕtvych vzťahovalo aj na Ježiša, keď sa mu na hore Tábor zjavili „zomrelí“ Mojžiš a Eliáš a rozprávali sa s ním (pozri Mt 17,3). On na túto horu vyšiel modliť sa s učeníkmi (pozri Lk 9,28). Ježiš sa však počas modlitby nerozprával len s Otcem, ale aj s týmito zosnulými svätými Mojžišom a Eliášom, pričom sa s nimi rozprával o budúcich veciach (pozri Lk 9,30-31). Ak by spoločenstvo so svätými, ktorí nás predišli do večnosti, bolo okultným oslovovaním mŕtvych, išiel by nám Ježiš veľmi zlým príkladom modlitby. Božie slovo nás však učí, že máme spoločenstvo so svätými v nebi, lebo teraz nás obklopuje oblak svedkov (pozri Hebr 12,1) a my tým, že sa približujeme k Bohu a Ježišovi, zároveň sa približujeme k spoločenstvu anjelov a duší zosnulých spravodlivých (pozri Hebr 12,22-24). Príkladom toho je aj apoštol Ján, ktorý sa modlil na ostrove Patmos (pozri Zjv 1,9-10), pričom počas tohto vytrženia sa nerozprával len s Bohom, Ježišom alebo anjeli, ale aj duchmi svätých (pozri Zjv 7,13-14).

4. Sväté obrazy pokladajú za modly.

O tom bode som už napísal samostatnú brožúru, v ktorej si môžete prečítať to, že nie každý obraz je podľa Biblie modlou a že Boh dokonca prikázal robiť obrazy, ktoré slúžili pri jeho uctievaní.

5. Sú proti krsteniu malých detí, lebo tvrdia, že ku krstu je potrebná viera. Krst malých detí je podľa nich duchovné násilie.

Toto je ďalšie učenie, ktoré je v rozpore s učením Biblie i praxou prvotnej Cirkvi. Pri tvrdení, že nemožno krstiť deti vychádzajú z výroku najprv viera a potom krst, ako je uvedený v Mk 16,16. Súhlasím, je to správny príkaz, ale len keď sa uplatňuje voči dospelým. V tomto prípade však nemožno aplikovať príkaz určený pre dospelých na nemlúvňatá. Biblia nebola napísaná pre nemlúvňatá, a preto im nedáva žiadne pokyny, aby čokoľvek urobili. Ony sú pod opaterou svojich rodičov, ktorí majú rozum a vieru, aby im poskytli to najlepšie, čo majú a vedia. No Mk